

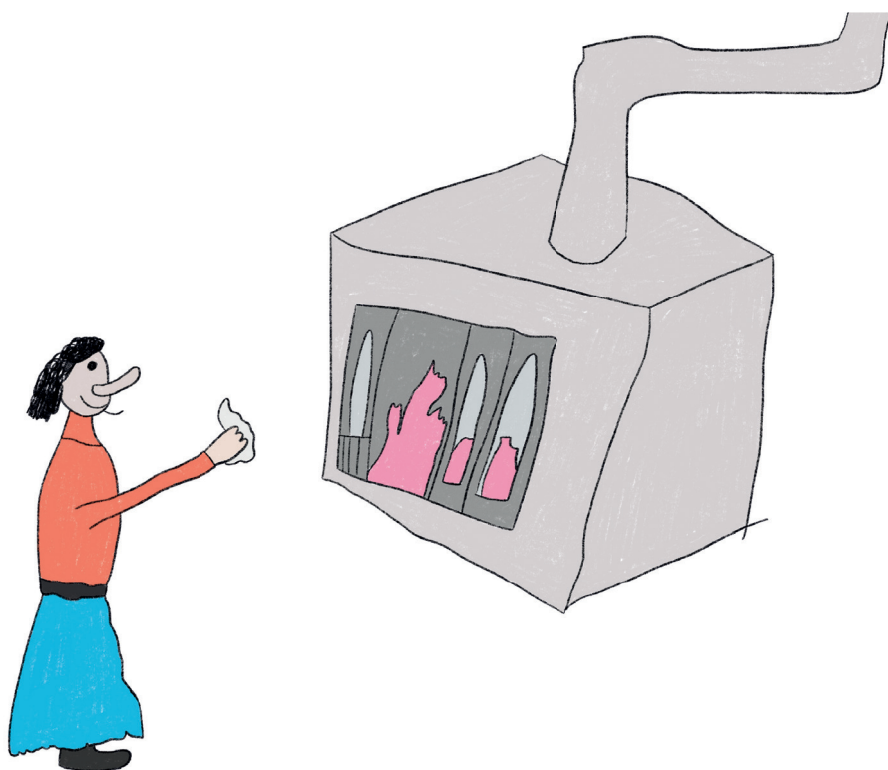
Přemlouvání

Klára stála u kamen.
Pepík volal: „Pojď už ven!“

Zacpala si uši pěstí.
Avšak Pepík měl to štěstí,
měla maličkatou ruku.
Doneslo se jí ke sluchu:

„Postavím ti hrad,
namouduši, fakt.“

Klára honem za Pepíkem
s lopatkou a kbelíkem.

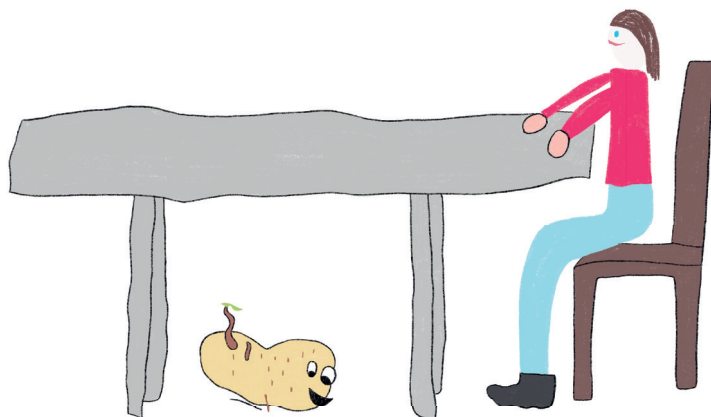
Brambora

Schovala se brambora
po obědě pod stůl.
Nenašla ji Barbora
v celou ani v půl (jedné).

Když sklízela ze stolu,
neviděla potvoru,
jak se choulí vzadu,
zastrkuje bradu
(a nos).

Žila si tak brambora
do skonání času,
než ji naše Barbora
sáhla po ocasu
(pod stůl).

Ocáskem byl klíček zlatý,
nepomohl žádný svatý
(a dost).

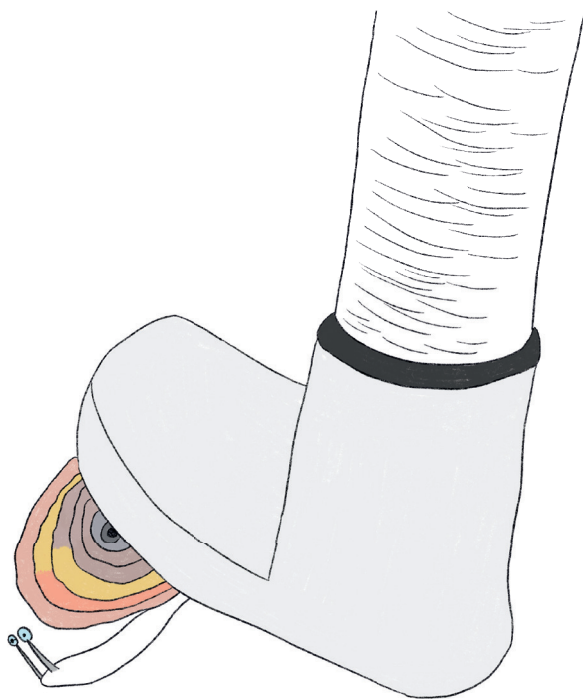
Hlemýžď'

„Uf,“ šlápl Jarek na hlemýždě,
když pospíchal k obědu.

Jarek sténa nad smrtí
měkoučkého tvora,
poskytl mu beze lsti
posledního slova.

„Hlemýždí dušičko,
měj se na nebíčku
jako žloutek ve vajíčku.“

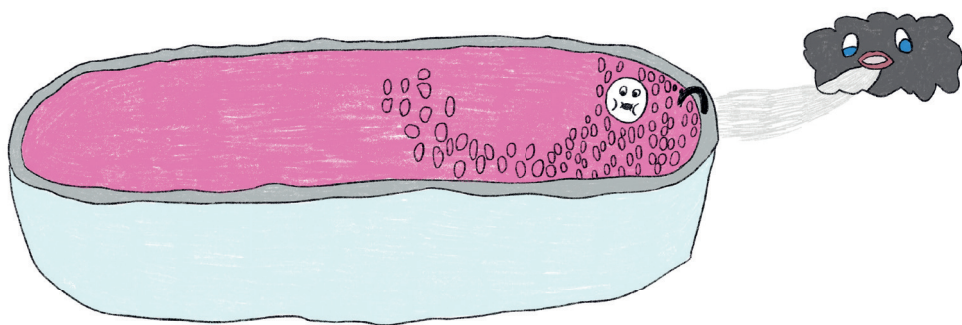
Z těla zbyla omeletka,
s radostí ho snědla fretka.

Bublina

Bublila se bublina
v mýdlové vodičce,
boulovitě špulila
břicho ve vaničce.

Kasala se, pyšnila,
vánek foukl skulinkou.
Praskla vonná bublina,
není, ani malinkou.

Vánoce v pekle

Čerti uhlím strojí stromky
a sazeme stoly.
Jedí popálené vdolky
a pekelné štolky.

